

en Højregering at regne med, ikke længer et Landsting, der forbliver uforandret. Jeg kan i det væsentlige slutte mig til, hvad det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) udtalte forleden Dag, nemlig at hvad der tidligere under en Højregering og under det daværende uforanderlige Landsting lod sig fravriste af Smaareformer, var noget, man kunde gaa ud til Vælgerne med som noget, der var vundet paa Trods af Højregeringen og paa Trods af Landstinget, der støttede denne Regering. Nu er det ikke længer saaledes, nu er det Folkets Flertal, der har Magten, Midler i Hænde til at skabe et nyt Landsting, og saa ville Kravene vokse fra Befolkningens Side. Nu er Situationen ny, nu kan man ikke længer nøjes med det, man nøjedes med under en Højregering og under det uopløselige Landsting. Jeg kan forsikre den ærede Minister, at det er Stemningen blandt Befolkningen, at den ikke længer vil nøjes med det, man kunde faa under en Højregering. Det var netop derfor, at der gik Jubel over Landet over Systemskiftet. Nu have vi opnaaet en Tilstand, der skal give sig Udslag i Reformarbejde, saa at vi ikke længer skulle nøjes med de Smuler, der falde fra en Højregerings og et Højrelandstings Bord. Venstres Program kunde nu gennemføres. Og naar Befolkningen har sluttet sig til Venstre i saa stor Udstrækning og i saa lang Tid, som det har, er det Taktikkens og først og fremmest Princippernes Skyld. Det er sket for at faa Venstres Principper gennemførte, men ikke, for at den ny Regering skulde sætte sig til at foretage lignende Afslag, Akkorderinger og Kompromisser, som tidligere paa visse givne Tidspunkter og i visse vanskelige Situationer kunde have været nødvendige. Naar Borgen er erobret, skal Fanen hejses, og Fanen er Venstres Program. Det er Befolkningens Krav, der skal gennemføres, Venstres Program, og ikke Reedtz-Thotts, ikke Hørrings, ikke Sehesteds og ikke Landstingets.

Om de foreliggende Lovforslags Formaal, udtalte den højtærede Minister i Lørdags, at det var at lette Tilstanden for Skatteborgerne. Det var ikke, som jeg havde angivet, sagde den ærede Minister, at komme Kommunerne til virksom Hjælp. Det var en ren Misforstaaelse fra min Side, nej, Formaalet er at lette Skatteborgerne. Dertil tjente de mange Bestemmelser i det foreliggende Lovforslag. Det gjaldt om, at Staten skulde sikre sig imod, at Skatteborgerne blev overvældede af

Skattepaalæg, og det maatte heller ikke ske til Kommunerne, deri var Staten interesseret. Staten skulde sikre Borgerne imod at blive for stærkt beskattede af Kommunerne. Det var Øjemedet med Reformen. Jeg kan ikke noksom beklage, at det nu er Formaalet med Skatterereformen. Jeg har haft en Fornemmelse af og har udtalt det i mine tidligere Taler, at Reformen efterhaanden har skiftet Karakter. Vel er det de gamle Baner, man er inde paa, men Banerne have krummet sig mere og mere i agrarisk Retning og nu efterhaanden ogsaa i kapitalistisk Retning. De skabe Garantier for, at Kapitalisterne ikke blive for stærkt beskattede gennem Kommunerne. Det er en aabenbar Taktiksvingning fra det nuværende Regeringspartis Side. Jeg har bedt ærede Medlemmer om at læse de Taler igennem, som bleve holdte, da Skattelovene første Gang bleve forelagte i 1897. Jeg skal oplæse noget af, hvad den daværende Ordfører for Partiet, det ærede Medlem for Ringkøbing, udtalte om de Reedtz-Thottske Forslag. Han sagde den 29de Januar 1897: „I de senere Aar ere Kommunernes Byrder stegne ganske overordentligt, ikke alene derved, at Tiden i sig selv kræver mere og mere af Kommunerne, men ogsaa derved, at Lovgivningsmagten har paalagt Kommunerne meget betydelige Byrder. . . . Der har derfor her i dette Ting og trindt omkring i Landet hævet sig Røster, ikke en, men mange Gange, om at komme Kommunerne til Hjælp i deres trykkende Forhold. Derfor kan det kun siges at være godt, at den høje Regering nu her forelægger Lovforslag, som gaa i den Retning, at man søger at komme Kommunerne til Hjælp i deres Trang og Nød.“ Det er de første Udtalelser, der kom fra Venstres Side, da Ministeriet Reedtz-Thott forelagde Skatterereformen. Den Gang blev der lagt Vægt paa at lette Kommunerne, medens Ministeren nu erklærer, at det slet ikke er Formaalet med Skatterereformen, men at Formaalet kun er at garantere mod for høje Skatter. Det forekommer mig at være et udemokratisk og usocialt Formaal. Det er sikkert, at det kan være behageligt for de velhavende at slippe med saa faa Skatter som muligt, thi de have ved Hjælp af deres Kapital og sociale Stilling de Fornøjelser, de Livsgoder, den sikrede Alderdom, og den gode Skolegang for deres Børn, som de nogenlunde kunne ønske, de ere ikke interesserede i bedre Skolevæsen, bedre Alderdomsforsørgelse, offentlige Parke og andre kommunale Fremskridt, men